

Selmecbányai Szalamander, 2017

Morzsák és szilánkok – gondolatfoszlányok levélformában

Az idei szalamanderen az időjárásra nem lehetett panasz. Kellemesebb időt elképzelni sem lehetett volna. Nem volt sem hőség, sem hűvös, még az éjszakák is legfeljebb csak frissítették a bárhonnan is hazabandukoló — botladozó grübeneket, waldeneket, díszgyenyruhákat.

Ebben a városban állandóan menni kell, s ez egyáltalán nem pihentető. Menni kell mégis, mert bárhol is van a látogató, olyan kívánatosan, sőt, kacéran mutatja magát ez a gyönyörű város, olyan ellenállhatatlanul, hogy muszáj továbbmenni, mindig, csak egy kicsit... Mindenholnán pazar, a kilátás, újabb és újabb fotópontokat fedezhetünk fel, és persze a legérdekesebb látnivalók mindig szemközt vannak. Ehhez aztán le kell menni, aztán a szemközi dombra újra fel kell kapaszkodni. (Megfigyeltem, hogy Selmecen ritka a kövér ember. Talán bizony át kéne költöznöm oda...) Ami viszont a strapás városnézésben megnyugtató, hogy ötven méterenként egészen biztosan van kocsmá. Most már a Glanzenberg oldalában is akad néhány.

Szóval: szép a város, és egyre szebb. Kedves, tiszta, szeretnivaló.

2017. szeptember 8., péntek

Az egyesületi programok szokás szerint kora délután kezdődtek.

Hálás szívvel köszönhetjük meg társaink fáradozását, kik a professzor-sírokat szépen rendbe hozták. Felemelő volt – és itt van hagyományaink egyik legfontosabb gyökere – emlékezni az Akadémia tudós professzoraira. A síroknál a megemlékezéseket ismét diákok tartották: *Kovács Norbert, Stumphauzer Laura, Molnár Dávid Gergely és Balogh Tamás*, kik az alkalomhoz méltóan összefoglal-

ták *Pécs Antal, Faller Károly, Farbaky István és Kerpely Antal* életútját. A sírokra koszorúkat helyeztünk el. Így emlékeztünk azokra a professzorokra, kiket nemzetközileg is elismert tudományos sikereik mellett a haza iránti mély elkötelezettségük is jellemzett.

A program a 48-as honvédszobornál folytatódott. Itt *dr. Nagy Lajos* elnökünk bevezetője után *Kőrösi Tamás* főtitkárunk emlékező beszédében részletesen szólt az 1848-as forradalom és szabadságharc selmeci és tágabban a felvidéki eseményeiről. E dicső hónapokban a selmeci diákság egésze a forradalom szolgálatába állt, de – mint mondta – nem szabad megfeledkeznünk arról a több tízezer tót harcosról sem, kik a magyarokkal vállvetve harcoltak a polgári forradalom sikeréért.

Főtitkárunk itt jelentette be, hogy Selmecbánya és Tatabánya aláírta a testvérvárosi szerződést!

A Cantus szépen intónálta a Nemzeti Himnuszt majd a Kossuth nótát.

A délutáni program utolsó állomása az Akadémia Erdészeti Palotájának falán elhelyezett emléktábláink megkoszorúzása volt.

Budapesti műegyetemisták is eljöttek a szalamanderre, közlekedésgépészek. A dolog úgy áll, hogy a Szent Borbála Akadémiai Kör Egyesület rokonai szálak útján került kapcsolatba a közlekedésgépészekkel. Az ő biztatásukra a diákoknak annyira rokonszenves lett a selmeci hagyományok köre, hogy ők is elkezdtek diákéletüket e szerint élni. Egyenruhát varratnak, nótáskönyvet adtak ki, szakestélyeket tartanak. Ismerik a selmeci-soproni nótákat, sőt énekelik is! És most eljöttek a Selmeci Szalamanderre.

No, ebből aztán majdnem botrány kerekedett...

A mi miskolci diákjainknak „egy kemény magja” úgy érezte, hogy a budapestieknek igazából nincs joguk a selmeci hagyományokhoz, hiszen az a mienk. A biztosítékot végül is az verte ki, hogy az OMBKE által szervezett megemlékezésen, a 48-as honvédszobornál a Szent Borbálások és a műegyetemisták előbb helyezhették el a koszorút, s csak utánuk a miskolci Egyetemi Osztály diákjai. Úgy érezték, hogy ily módon az egyesület hátrébb sorolta őket. Azt indítványozták, hogy tiltakozásként a miskolci diákok ne vonuljanak fel akkor, ha OMBKE zászló alatt a műegyetemisták is felvonulnak. Parázs vita kerekedett a főtutca kellős közepén, akkor, amikor már mindenki a dohángyár előtti találkozóhelyre sietett. A hirtelen terebélyesedő vitában önkéntelenül is mediátor szerepet vállaltam. A diákok sorolták a sérelmeiket, én meg soroltam az érveket. Elmondtam, hogy itt Selmecen mindenki maga dönt, ez egy szabad pálya, az vonul, aki akar. Ünnepelni jöttünk, a gondokat nem itt és főleg nem így kell megoldani. A selmeci nóták éneklését, diákruha viselését, sőt, a diákhagyományok adaptálását pedig megtiltani nem lehet, főként azért nem, mert ezek nem állnak szerzői jog védelme alatt. Érvettem azzal is, hogy az egyetlen védekezés az, ha Miskolcon mostaninál jobban, lelkesebben, eredeti céljukat és értelmüket megtartva éljük a selmeci hagyományokat. Én, aki azért ott elég gyakran megfordulok, sajnos nem ezt látom.

Végül is felvonult mindenki, de úgy érzem, hogy a diákság által – nem csak itt – felvetett észrevételekről egyesületünknek komolyan kellene egyeztetnie a diákokkal. Azóta is sokat morfondírozok erről. Úgy tűnik, hogy minden félnek van igazsága. Itt ugyanis nem csak arról kellene be-

szélgetnünk, hogy selmeci hagyományaink további éltetése miképpen lehetséges, sőt, a jelen helyzetben veszteségek nélkül lehetséges-e egyáltalán, hanem arról is, hogy mi legyen egyesületünk jövőjével, ha a jövőt meghatározó diákság jelentős hányada végzés után elhagyja az egyesületet? Sürgősen lépnünk kell, mert nagy a baj... (Erről talán majd egy másik alkalommal részletesebben elmondom a véleményemet.)

Ám maradjunk Selmecen. A menetet kívülről én most láttam először. Az elmúlt húsz évben ugyanis mindig vonultam, próbáltam cantuskodni, néha úgy éreztem, hogy sikerrel. Nos, felülről szemlélve kétségtelen, hogy a magyar csapat a legegységesebb, és létszámában messze a legnagyobb. Ám azt a bányász kocsmá teraszán állva meg kellett állapítanom, hogy ennyi ember ilyen felfordulásban és menetben egyszerre nem tud énekelni. Hiperaktív Biciklisen és a többi Cantuson, de még a felvonuló csapaton sem múlt a dolog, mégis legalább háromfelé szakadtak a nóták. Magánvéleményem, hogy a továbbiakban el kellene döntenünk azt, hogy fűvészenekarral vonul-e az OMBKE, vagy nótázással? Én az utóbbi mellett szavazok. A nótázni pedig talán úgy lehetne hatásosan, ha több cantusszal nótás csoportokat alakítunk ki, hogy egymástól függetlenül azok vigyék a prímet. Azt meg már csak meg tudjuk szervezni, hogy ez a két-három csoport ne egyszerre, hanem felváltva énekeljen!

Úgy láttam, hogy kevesebben voltunk, mint a korábbi években.

2017. szeptember 9., szombat

A nap bizony jóval hamarabb kelt fel a hegyek mögül, mint mi. Az előző napi

felvonulás után különböző csapszékben pusztítottuk a Steiger sört és a kommersz boroviczkát, és úgy elbeszélgettünk a világ dolgairól, hogy a másnap ismét aznap lett.

Késedelmeskedni pedig nem lehetett, mert a Nagybaldogasszony templomban kezdődött az ökumenikus istentisztelet. Kedves régi ismerőseink: *Tanító Péter*, a most határon túli Csallóközarányos református lelkésze és *Elek László*, az ugyancsak felvidéki Nádsszeg esperes-plébánosa ismét eljöttek, hogy magyar szóval, magyar lélekkel hirdessenek Igét magyar bányászoknak, kohászoknak és erdészeknek. Elegáns, szívhez szóló, méltósággal teli volt ez az istentisztelet. Sokan voltunk, többen, mint az előző években. Befejezőként megrendülten, de friss lélekkel énekeltük el a bányászhimnuszt. Szépen hangzott!

A lélekemelő élményért hálás köszönet illeti a Szent Borbála Akadémiai Kör Egyesületet, hiszen három éve ők szervezték meg először, és azóta is az ő szervező munkájuk eredménye az istentisztelet, mely kiemelkedik a selmecebányai magyar szervezésű programok közül.

A templom előtt már hagyományosan körbe álltunk, és elénekeltük a másik két kar himnusát is, meg néhány selmeci nótát. A jó selmeciek mintha már várták volna ezt az attrakciót, az ablakokba könyökölve meg séta közben megállva hallgattak miniket, s a végén megtapsoltak bennünket.

A nap hátralévő része szokás szerint sörözéssel, barátok társaságában telt, hol itt, hol ott. Én a Kis Mátyásban tatabányai barátaimmal és diákokkal söröztem, onnan átvonultam a Böhmbe, ahol már várták kis társaságunkat jóféle korhelylevessel meg süttekkel.

Estére elfáradtam. Megint dudo-

rászva értem haza, egy kedves selmeci nóta kevergett a gallérom felett, jól megférve a sörökkel és borokkal:

A vendéglőből most jövök éppen
Olyan furcsa vagy te, utca nékem:
Ami jobbra volt, most az van balra!
Utca! Úgy látom, te be vagy nyalva!

2017. szeptember 10. vasárnap

Ismét szép napra virradtunk – ki korábban, ki később, de hogy fáradtan, hogy ne mondjam: másnaposan, az biztos. Az előző esti szakestélyek és nedves estek már láthatóan a huszonévesek terhelhetőségét is próbára tették.

Dél előtt fél 11-kor misére harangoznak a Szent Katalin székesegyházban, de az üres Kammerhofon csak öregasszonyok kocognak felfelé, kezükben imakönyv, fejükön kendő. Üres a város, mindössze a kisboltok előtt van némi jövés-menés. Eltűnt a hétvégi sokezes forgatag, a kocsmák és a teraszok is üresek. A legnagyobb forgalmat talán csak a magyar rendszámú buszok és autók alkotják, elindultak hazafelé.

Búcsúzunk mi is szállásunktól, búcsúzunk a „selmeci állandó és meghatalmazott konzulunktól”, *Paréj Zsuzsától*, aki mint mindig, most is nagyon-nagyon sokat segített szálláshelyeket szerezni, programokra helyet biztosítani. A balekság is nehezen, de összekanalazza magát, és aztán irány haza!

Hazaérve elmondom, hogy mi az oka az összeizzadt ingeknek, a gyűrött zubbonyoknak, a karikás és vérágas szemeimnek, és annak, hogy már alkonyat után elvonulok pihenni... Hát persze: Selmec, Selmec, sáros Selmec....

Jó szerencsét!

Pataki Attila

Selmeci szellem a BME-n, a Közlekedésmérnöki és Járműmérnöki Kar hagyományőrzői

Akik olvasták a lap 2011/1. számának (144. évfolyam) 47. oldalát, *Kiss Katalin a. Kátya* tollából már értesülhettek arról, hogy a selmeci hagyományok szellemében rendezett szakestélyeket a Budapesti Műszaki Egyetemen (BME) is tartanak. Ebben az írásban – a lap főszerkesztőjének

felkérésére – arról esik szó, hogyan alakult ki ez a helyzet.

A kezdetekhez 1998-ig kell visszanyúlni. A BME-KSK (akkor Közleke-